WESTERN

DIME NOVELL

35

LA FINAL AŞTEAPTĂ MOARTEA

de Pete Hackett

PETE HACKETT

LA FINAL AŞTEAPTĂ MOARTEA

aventuri ale LUI VINCE McQuade
Vol. 1

TRADUCERE DE PETRE ISTRATE

REFĂCUT – PETER POTNICGHE – 2016

PETE HACKETT

LA FINAL AŞTEAPTĂ MOARTE

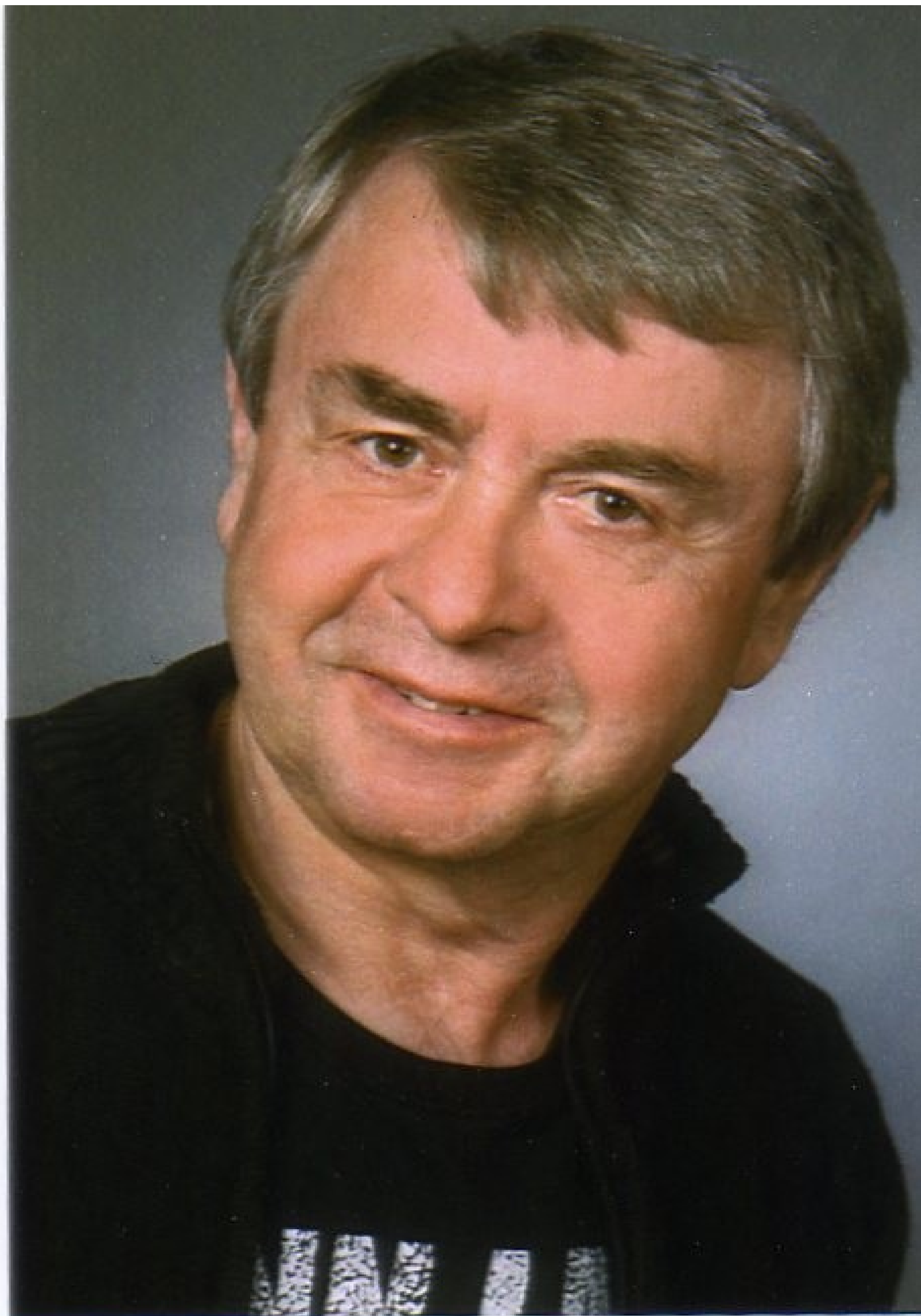
DER KOPFGELDJÄGER
(VÂNĂTORUL DE RECOMPENSE)

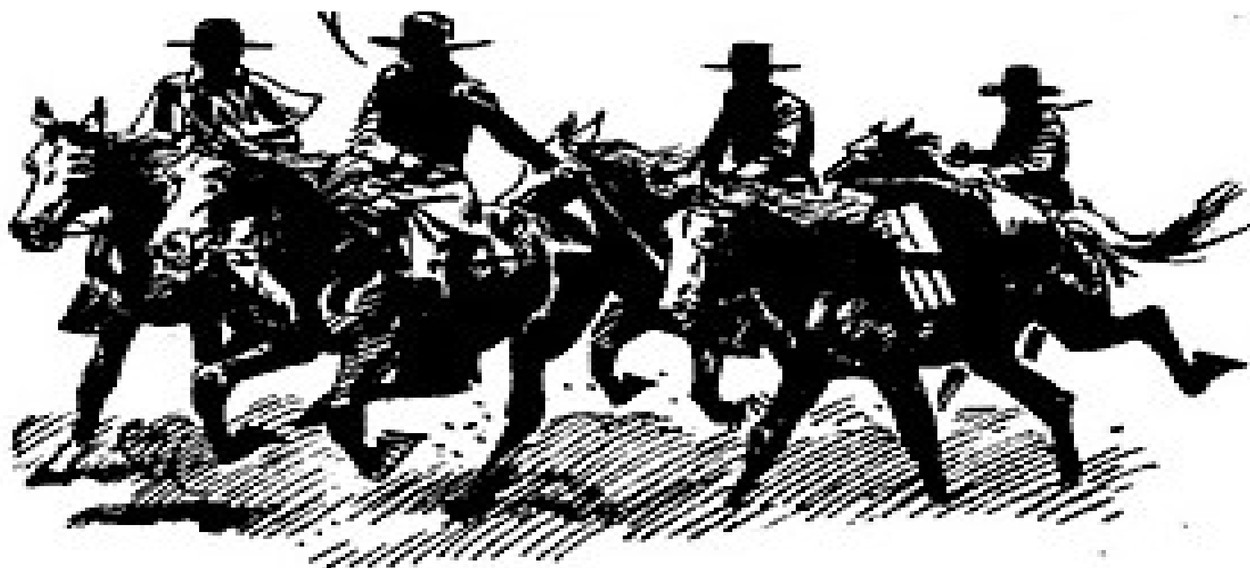
Volumul 1

DER KOPFGELDJÄGER – Un serial de romane western de cel mai bun autor – Pete Hackett! Romane complecte despre un luptător singuratic pentru dreptate.

ISTRATE PETRU – TRADUS ŞI REVIZUIT – 24.09.2016

PETE HACKETT

Capitolul I

VINCE MCQUADE LĂSASE în urmă Mescal Mountains şi acum se apropia de Globe. Era în preajma asfinţitului. Soarele coborâse mult şi colorase orizontul în apus în nuanţe purpurii. Cal şi călăreţ arătau şi chiar se simţeau foarte obosiţi. Ochii lui McQuade păreau adânc cufundaţi în orbitele lor.

Un strat subţire de praf şi sudoare îi acoperea faţa, iar bărbia şi obrajii îi fuseseră invadaţi de ţepii mari de barbă nerasă de câteva zile. Ceva aproape nelămurit şi insesizabil îl mâna tot mai departe. Un bandit prădase o bancă în Globe împuşcându-l pe casier. Numele ucigaşului era Abel Nelson. Pentru prinderea lui guvernul pusese un premiu de 500 de dolari. Mort sau viu...

Legea din statul Arizona, stătea cam pe picioare de lemn. Fărădelegile bandiţilor se răspândeau peste tot. McQuade care îi urmărise şi vânase pe ucigaşii părinţilor şi surorii sale, voia ca în felul său să fie părtaşul instaurării ordinii şi dreptăţii în teritoriu. În buzunarul hainei sale prăfuite stătea mandatul de arestare al ucigaşului. Asta era şi legitimaţia lui Vincent McQuade. Primele case ale oraşului apărură în zare. În ferestre se oglindeau ultimele raze ale soarelui. Din hornurile caselor se înălţa fum. Femeile pregăteau cina. Calul pe care-l călărea McQuade, porni acum la pas. Ostenite copitele patrupedului său răsunau acum pe şosea. În pielea

animalului se infiltrase praful. În zgomotul înăbuşit al copitelor se amesteca şi clinchetul zăbalei sau huruitul şi scrâşnetul şeii rupte pe alocuri. Pe marginea şoselei adăsta un câine negru.

Acum se sculă în picioare, se întinse şi dispăru tropăind într-o ulicioară. Puţin mai departe un individ bărbos împingea o roabă pe două roţi încărcată cu fân, ieşind dintr-o poartă. De undeva se auzi ţipătul ascuţit, şi muşcător al unei femei, alături de un copil care plângea…

McQuade se uită la placarda cu inscripţia SHERRIFS OFFICE (biroul şerifului) şi se opri chiar acolo. Chiar în faţa gardului descălecă, lăsându-şi piciorul drept mai întâi să alunece pe lângă crupa calului. Cu o smucitură îşi înşfăcă carabina Henry din apărătoare, după care porni pe aleea îngustă sfârşind prin a bate la uşă.

– Intră, se auzi dinăuntru.

McQuade păşi înăuntru. Şeriful stătea în picioare lângă geamul acoperit de praf, unde o sumedenie de muşte dădeau rotogoale inutile. Mirosea a ceară de parchet.

– Te-am văzut venind deja, îl întâmpină, pe noul venit, păstrătorul legii, un om de aproximativ 50 de ani cu părul cărunt şi o barbă uriaşă şi stufoasă. Ce te mână în Globe?

McQuade închise uşa în urma sa, îşi scoase mandatul de arestare din buzunar şi-l depuse pe masă. După aceea se răzgândi şi i-l înmână direct şerifului.

– Motivul se numeşte Abel Nelson.

Şeriful îşi umezi cu limba buzele uscate în timp ce în ochii săi cenuşii se aprinseră luminiţe.

Fără a spune un cuvânt se duse în spatele măsuţei sale de birou plasate în mijlocul încăperii, se lăsă să cadă pe scaun, rezemându-se de spetează după care se pronunţă pe un ton răguşit:

– Vrei să câştigi cei 500 de dolari puşi pe capul lui Nelson, nu-i aşa?

Fără a-i răspunde direct la întrebare McQuade continuă:

– După atacul asupra băncii şi fuga lui Nelson, ai mai avut prilejul să auzi de el?

Sprâncenele şerifului zvâcniră în sus, la rădăcina nasului îi apărură două riduri paralele de o parte şi de alta. Secunde întregi privirea i se pironi pe faţa de masă, după care scutură

capul:

– L-am urmărit pe bastardul ăsta până la Salt River. Acolo deja ne aştepta sosirea. Ne-a împuşcat trei cai şi ne-a rănit doi oameni din poteră cu plumbii săi. Fiul ăsta de căţea s-a baricadat acolo şi a ripostat ca o fiară încolţită. Ne-am reîntors şi am lansat urmărirea generală a banditului. Nu, nu am mai auzit nimic despre Nelson. Probabil că s-a retras cu prada în New Mexico.

– Cât de mulţi bani a jefuit?

– Peste 2000 de dolari. Pentru recuperarea prăzii banca a fixat o recompensă de 300 de dolari.

– Banii joacă numai un rol secundar, murmură McQuade. Ce se găseşte mai departe de Salt River?

– Doar sălbăticie! Un ţinut creat parcă de diavolul însuşi, căldură, praf, şerpi cu clopoţei, mărăcini cu ţepi proeminenţi... Cel mai apropiat oraş la nord de Globe este Holbrook. Cine vrea să ajungă acolo, trebuie să stea în şea nu mai puţin de 5 zile.

– Aşadar dumneata crezi că a trecut în statul vecin New Mexico.

Nu era o întrebare pe care McQuade o formula ci doar o precizare a situaţiei de fapt. Şeriful ridică din umeri.

– Nu ştiu ce să spun. Din partea mea s-ar putea perpeli şi în iad ticălosul ăsta.

– O să înnoptez în Globe noaptea asta, iar mâine în zori o să reiau urmărirea, preciză, McQuade, după care se întoarse pe călcâie şi părăsi încăperea. Roşul aprins din apus se transformase într-un galben de pucioasă atunci când McQuade îşi mână calul în grajdul de închiriat.

De îndată îl întâmpină un miros specific. Grăjdarul un om în vârstă brăzdat de riduri stătea pe o ladă de nutreţ şi-şi cârpea un căpăstru. Lângă el pe ladă avea o grămadă de răşină din pucioasă prin care trecea acul, făcându-l impenetrabil la apă şi umezeală. Cu ajutorul acului făcea găurile. Când văzu că avea musafiri, îşi puse deoparte căpăstrul şi uneltele după care se ridică în picioare.

– Aş vrea să-mi las calul în grija dumitale, îi explică McQuade după un scurt salut.

Grăjdarul îl privi pe noul venit dintr-o parte, taxându-l ca pe un tip de vreo 25 de ani, înalt de 1,85 metri, îmbrăcat cu o

manta care-l proteja de praf, purtând pe cap o pălărie stetson cam turtită, îşi frecă nasul şi spuse:

– Cine eşti dumneata, mister? Un vânător sau chiar vânatul?

Pe buzele acestui bătrân trecut prin vremuri, *oldtimer,* apăru un soi de rânjet din gura sa ştirbă.

– De unde şi până unde?

Grăjdarul se bătu cu pumnul în piept şi spuse:

– Cunosc destul de bine oamenii şi pot să apreciez. Ai un drum greu prin sălbăticie în spatele dumitale. Un astfel de drum nu-l străbate nimeni de plăcere.

– Îl urmăresc pe Abel Nelson.

– Prin urmare un vânător. De vreme ce nu porţi nici o stea de şerif pe vestă înseamnă că eşti vânător de recompense.

– Omul ăsta este un ucigaş, îi replică McQuade pe un ton muşcător. De aceea trebuie tras la răspundere.

– Totuşi oamenii ca dumneata nu sunt bine văzuţi. Mâinile îţi sunt mânjite cu sânge. Se spune că nu sunteţi cu nimic mai buni decât cei pe care îi vânaţi.

McQuade îşi strânse buzele. În colţul gurii îi miji un zâmbet amar:

– Fac ceea ce trebuie. Oricând va exista cineva care va avea obiecţii faţă de ceea ce ai realizat.

Grăjdarul întinse mâna după dârlogii calului.

– Lasă numai calul în grija mea, vocea omului coborî până la un ton depreciativ. Vânător de oameni! Îl voi îngriji bine. Calul nu are nici o vină. Încă ceva, vânătorule de oameni. Dacă-l vei prinde pe Nelson nu-l adu în oraşul ăsta, pentru că oamenii îl vor spânzura de primul pom apărut în cale. N-ar fi bine ca cineva în acest oraş să-şi murdărească astfel mâinile. Treaba călăului trebuie s-o preia el însuşi.

– Îmi spui vânător de oameni. Asta îmi arată că nu pui mare preţ pe oameni ca mine.

– Da, aparţin acelei categorii de oameni care îi situează pe oamenii din breasla dumitale pe aceeaşi treaptă ca şi pe ticăloşi, pentru care viaţa unui om preţuieşte exact cât uncia de plumb folosită pentru a-l ucide.

Asta suna foarte decisiv, şi deprimant.

Aproape provocator, grăjdarul se uită înspre McQuade. Acesta însă tăcu, nu mai scoase nici un cuvânt, după ce-şi luă coburii şeii şi se îndepărtă înspre hotel. Cuvintele acestui om

simplu îşi aveau totuşi rezonanţa lor. Era ca o prevestire de rău augur.

Capitolul II

ÎN SEARA ZILEI URMĂTOARE MCQUADE se găsea în canionul Salt River. Fluviul îşi mâna apele murdare înspre est. De ambele părţi se ridicau versanţi abrupţi şi înălţimi sub formă de terase. Nisip arzător se prăbuşea în adâncime, iar solul era suprasaturat de grohotiş în timp ce regnul vegetal era reprezentat doar de tufişurile de Comas sau Mesquito. Aici doar şerpii cu clopoţei şi scorpionii îşi făceau veacul. Cu murmurul apelor fluviului în urechi, plasat în stânga sa, McQuade călărea tot mai mult în adâncimea canionului.

Câteodată îi apăreau în faţă pereţi de stânci verticali ciobiţi de intemperii, peste ale căror vârfuri briza serii mâna praful, care trosnea cu zgomot în adâncime. Copitele calului bocăneau în solul uscat şi arid, câteodată provocând şi un scrâşnet de pietricele. Întunericul se lăsă repede şi curând deveni o beznă impenetrabilă.

Pe cer de-abia deveniseră vizibile câteva stele izolate. Luna se cufundase undeva dincolo de culmile munţilor. McQuade îşi pregăti tabăra.

Imediat ce mijiră zorii fu din nou în şea.

Canionul se sfârşi. Un râu care venea dinspre nord se vărsa în Salt River. McQuade se decise să-l urmeze. Milă cu milă calul său îl purta către nord.

Căldura deveni tot mai chinuitoare. Era de parcă flăcări i-ar fi încins obrazul. Fire mici de nisip care-i intraseră în gură îl

făceau să scrâşnească iar ochii şi-i simţea inflamaţi. Drumul ducea prin câmpie, şi se decise să-l urmeze. Mai ştia însă că acest teritoriu care le aparţinea apaşilor nu oferea multă securitate.

Departe în zare zona de şes părea a fi mărginită de culmi deluroase. În una dintre aceste intrânduri se ascundea şi râul, şi dinspre acea zonă McQuade văzu cum se ridicau nori de praf. Mai mult decât ar fi putut stârni vântul. McQuade se opri şi-şi miji ochii.

Semnele astea naturale nu le putea ignora.

Înaintea sa pământul părea pârjolit de soare, în timp ce aerul parcă tremura. Apoi zări trei călăreţi. McQuade îşi mână calul înainte. De asemenea cu fiecare pas făcut se apropiau şi cei trei călăreţi. În cele din urmă au ajuns atât de aproape că McQuade a fost capabil să le recunoască toate particularităţile.

Erau nişte indivizi bărboşi, plini de praf şi transpiraţie. În jurul mijlocului purtau brâuri cu revolvere, iar în apărătorile pentru arme de pe crupa cailor lor, carabine. McQuade consideră că acest trio nu era deloc generator de încredere. Când au fost suficient de aproape ca nasurile cailor lor să se atingă, s-au oprit. Patrupedele au început să tropăiască pe loc, fornăiau şi se adulmecau reciproc.

Cu ochii aţintiţi asupra lui în care pândea curiozitatea şi neliniştea cei trei bărbaţi îl examinau la rândul lor pe vânătorul de recompense. Ceea ce văzu McQuade nu era de natură să-i facă plăcere. Pe feţele celor trei indivizi se citea o viaţă neregulată, josnicie, obrăznicie, şi o duritate fără compromisuri, fără milă sau o empatie de orice fel.

— Ce te mână prin acest ţinut sălbatic şi mizerabil, mister? îl întrebă unul dintre aceşti călăreţi, un blond cu ochii albaştri, care îi aminteau de două bucăţi de sticlă.

Erau ochii reci şi împungători ai unei reptile.

— Nu am o ţintă anume, îi răspunse McQuade.

Pojghiţa subţire formată din praf şi transpiraţie de pe chipul său se sparse.

— Aşadar?

— Nădăjduiesc să dau curând de un petec de pământ locuit.

Îşi împreunase mâinile pe măciulia de lemn a şeii, simţind o anumită încordare. Era de părere că acum că-l întâlniseră în

drumul lor cei trei nu-l vor mai lăsa să plece aşa, cu una cu două.

– Două mile mai departe de aici se găseşte Carizzo. Un loc de unde venim şi noi. Un fel de cimitir al câinilor.

McQuade încuviinţă, dând din cap.

– O să mă odihnesc acolo, câteva zile.

După ultimele cuvinte îşi mână calul înainte.

– În Carizzo, se găseşte un şerif. Cu vagabonzi nu stă se vorbă şi-i alungă din preajma locului.

– Eu nu sunt vagabond.

McQuade îşi struni calul pe lângă cei trei. O voce de gheaţă îl opri.

– Nu atât de repede prietene.

Auzi apoi clar cum piedica unui Colt a fost trasă. Şira spinării lui McQuade înţepeni. Îşi luă calul de dârlogi, se uită peste umăr apoi scrâşni:

– Ce înseamnă asta?

Omul cu părul blond rânji, mânzeşte. Acesta îşi îndreptase revolverul asupra lui McQuade.

Capetele gloanţelor de plumb rânjiră şi ele în camera armei. Capul negru şi rotund îi părură dintr-odată lui McQuade ca şi craniul dezgolit al unui mort.

– Nu avem bani, îi ieşiră din gâtlej cuvintele celui cu părul blond. Şi fiindcă nu aveam cu ce plăti, şeriful din Carizzo ne-a gonit ca pe nişte câini râioşi. Nouă ni se pare că dispui de bani, hombre. Şi dacă eşti destul de deştept o să ni-i dai de bună voie.

McQuade îşi întoarse calul. Cei trei se mărginiră să-l ţină atenţi sub observaţie. O atmosferă apăsătoare coborâse brusc peste ei. Moarte şi nenorocire…

– Dar ăsta-i jaf la drumul mare! scrâşni McQuade.

– Poate fii, îi replică blondul, prea puţin impresionat. Dă-ne banii, după care poţi călări mai departe în timp ce noi…

McQuade îşi împinse cu pintenii calul. Acesta săgetat brusc de dureri, făcu un salt, McQuade îl întoarse pe loc şi dădu un ţipăt ascuţit care-i provocă patrupedului o spaimă şi mai mare. Porni apoi cu cal cu tot în direcţia blondului. Calul acestuia fu împins într-o parte, se ridică pe picioarele din spate scoţând un nechezat ca de fanfară. Un blestem murdar ieşi din gura blondului, care-şi dădea toată silinţa să se ţină în

şea.

Cei doi însoţitori ai acestuia duseră mâna la revolvere. De asemenea McQuade îşi smulse arma din cureaua de susţinere. Răsunară împuşcături care se auziră ca una singură, asurzitoare de-a dreptul.

Calul lui McQuade se prăbuşi la pământ. În ultima clipă vânătorul de recompense se descotorosi de scara de şea şi se azvârli la o parte. Unul dintre indivizi zăcea deja la pământ. Cu scăriţa de la şea încă atârnată în aer, calul acestuia sări cuprins de panică. Calul blondului făcea la rândul său salturi spectaculoase. Cel de-al treilea călăreţ îşi struni patrupedul cu o lovitură peste şold şi-şi îndreptă arma sa cu şase focuri asupra lui McQuade.

Acesta alunecase pe spate, dar recunoscând pericolul care venea dinspre cel de-al treilea membru al acestui periculos trio, se rostogoli într-o parte.

Acolo unde stătuse cu o fracţiune de secundă înainte, solul explodă sub impactul unui glonte.

Detunătura îi răsună în urechi lui McQuade ca un salut al infernului. McQuade reuşi să se ridice din poziţia lui orizontală în capul oaselor cât de iute putu după care trase. Împuşcătura îl mătură pe individ de pe cal. McQuade care reuşi acum să se ridice în picioare din trei sărituri fu în spinarea calului pe care-l doborâse ultima oară.

Cu mâna stângă se ţinu de marginea şeii după care lansând un strigăt ascuţit calul o porni din loc cuprins de panică, ca gonit de toate furiile infernului.

McQuade fu luat şi el de-a valma şi se trudi din răsputeri să se înţepenească în şea. Până la urmă încercă să îl domolească înfigându-i pintenii în coaste. În spate nu mai avu timp să se uite, acolo unde moartea îşi arătase colţii săi urâţi…

Capitolul III

MCQUADE ÎŞI CONDUSE calul a cărui copite abia dacă atingeau pământul, între două coline. Când se uită în urmă văzu cum unul dintre indivizi se căznea să se aburce pe spinarea calului său, iniţial doborât. Un altul încerca să-l ţintească cu carabina. Vânătorul de recompense trase puternic, fără menajamente, de dârlogi, cotind-o înspre dreapta.

Zgomotul detunăturii îl ajunse o fracţiune de secundă mai târziu, ecoul repercutându-se de mai mult ori printre dealurile şi văile învecinate, amestecându-se cu răpăitul copitelor. McQuade ocoli colina după care îşi mână calul pe una dintre pantele care urcau. Înainte de a ajunge în vârf, îşi opri patrupedul, îşi trase carabina care aparţinuse banditului, din apărătoare, şi alergă mai departe în sus.

Urmăritorul său galopa în spatele său.

Curentul creat pe timpul galopului făcea să-i fluture fularul-cravată de la gât, dându-i şi marginea pălăriei sale stetson aproape perpendicular în sus.

Norii de praf stârniţi îl urmau. McQuade introduse încă un glonte în carabina sa Henry, îşi ridică arma la umăr şi-i potrivi cătarea asupra banditului care pe calul său îl biciuia cu înverşunare ca s-o ia înainte. Vânătorul de recompense trase, şi detunătură se repercută în adâncime. Banditul îşi trase

brusc calul îndărăt, care se împiedică şi începu să necheze. Din nou trase McQuade. Nu voia să-l ucidă nici pe cal dar nici pe călăreţ.

Omul asupra căruia se trăsese reuşi să îşi întoarcă calul şi o luă înapoi pe drumul pe care venise. McQuade îşi atinse în felul ăsta scopul.

După asta îşi reluă drumul. Din când în când îşi mâna calul pe care-l luase unuia dintre bandiţi, s-o apuce pe panta vreunei coline pentru a nu-şi pierde traseul.

Oamenii de felul acelora pe care îi întâlnise erau desigur răzbunători şi nu puteau uita cu uşurinţa lecţia care li se servise. Erau oameni pentru care nu conta nici trecutul şi nici viitorul, ci trăiau doar pentru prezent urmându-şi propriul lor instinct criminal. Nu părea să fie urmărit dar acesta nu era un motiv de-a slăbi vigilenţa. În cele din urmă vânătorul de recompense ajunse în localitatea Carizzo.

Un văl de praf se ridica deasupra caselor scunde. În ţarcurile sau în îngrăditurile din nuiele de la marginea localităţii păşteau un cârd de capre alături de oi, cai şi vaci. În spatele caselor se găseau grădini de zarzavat, şoproane, grajduri, staule şi magazii. Această colecţie de colibe nu denota altceva decât sărăcie. Tufişuri uscate, din care o parte erau purtate de vânt, se prindeau ca nişte mingi de colţurile caselor, sau cădeau în praful drumului ori se amestecau cu ierburile. Grajdul nu era decât un şopron strâmb, a cărui uşă nu stătea bine în ţâţâni, legănându-se de colo-colo.

McQuade descălecă luându-şi calul de dârlogi, păşi dincolo de zona luminată de razele soarelui, după care ajungând la uşă strigă:

– *Hallo*, grăjdar!

La capătul gangului din mijloc se deschise o uşă, din lemn necioplit arătându-se la vedere un om cu barbă. Acesta mesteca tutun. După ce ieşi cu totul din cadrul uşii, McQuade i se adresă:

– Aş vrea să-mi adăpostesc calul pentru câteva ore aici. Pe de altă parte aş avea şi-o întrebare.

Grăjdarul scuipă o porţie zdravănă de tabac brun într-o parte:

– Ce fel de întrebare?

McQuade scoase mandatul de aducere a lui Abel Nelson din

buzunarul pelerinei, îl despături şi-l ţinu în faţa ochilor omului.

– Îl caut pe acest individ. Nu a apărut cumva din întâmplare în Carizzo?

Grăjdarul îşi pironi privirea pe hârtia întinsă, apoi după o vreme catadicsi să spună:

– Da, a fost aici. Calul omului îşi pierduse o potcoavă. Omul se grăbea grozav. După ce i-am aranjat copita a pornit numaidecât mai departe. Dar a trecut ceva vreme de când s-au petrecut toate astea.

McQuade simţi o oarecare satisfacţie. Deci plecând de la Canyon alesese direcţia bună.

Instinctul nu-l înşelase. Îşi împături hârtia strecurând-o în buzunarul mantalei sale. Îşi luă arma, părăsi grajdul pentru închiriat, pornind în direcţia *saloonului*. Odată intrat în local McQuade se postă astfel încât să ţină sub observaţie fereastra cea mare care da înspre Main Street.

Hangiul îl întrebă care-i sunt comenzile.

Comandă cina şi un pahar de apă. După ce omul care-l servea aşeză paharul cu apă în faţa sa McQuade făcu să-i fie auzită vocea:

– La două mile de aici, la sud de Carizzo, am întâlnit trei indivizi. Aceştia au sosit în localitate, iar şeriful se pare că i-a gonit din oraş.

Faţa hangiului se întunecă, buzele sale se puseră de îndată în mişcare.

– Cei trei nu sunt decât nişte gunoaie! Au mâncat şi băut şi nici nu şi-au scos mănuşile de mătase când le-am cerut să achite nota. Dacă Sanborn n-ar fi sosit chiar atunci poate că…

– Acesta este şeriful?

– Da. Acesta i-a ameninţat cu arma sa Parker, şi i-a silit să părăsească oraşul.

– Un om curajos, acest şerif (*deputy*), nu-i aşa?

Hangiul înclină numai capul, încuviinţând:

– Sanborn îl scuipă şi pe diavol între dinţi, dacă este necesar. Cei trei nemernici te-au lăsat să scapi nevătămat?

– Au vrut să mă uşureze de pungă, numai că le-a mers rău.

– Cum? I-ai…?

– Asta nu. Au scăpat doar cu câteva răni.

– Păi nemernicii ăştia n-o să înghită asta! îi scăpă hangiului

înfricoşat. Pariez pe-o cămaşă păduchioasă contra unei lefi lunare că aceşti fii de căţea se vor înapoia curând în Carizzo. Va trebui să-i spun despre toate astea lui Ned Sanborn.

Hangiul păru să se grăbească acum foarte tare. Fugi aproape din încăpere. Uşile batante ale localului, se bălăngăniră de câteva ori în urma acestuia. Paşii săi răsunară pe treptele de lemn care duceau pe veranda localului apoi se estompară de îndată ce omul ajunsese în stradă.

McQuade bău o înghiţitură de apă. Pe stradă se jucau ţipând o ceată de copii, împrumutând parcă oraşului o aură de linişte şi pace. McQuade îşi spuse că această impresie era înşelătoare. Era sigur că această bandă a blondului cu ochi albaştri şi ai ciracilor săi, în măsura în care rănile primite le va permite-o, se vor reîntoarce cu ură în inimă şi dorinţă aprigă de răzbunare, pe urmele sale.

Nu dură mai mult de cinci minute până ce hangiul se reîntoarse, iar în urma lui păşi un tânăr care ţinea în braţul său lung o flintă cu ţeava retezată. Pe partea din stânga a vestei sale negre lucea o steluţă, simbolul legii. La *holsterul* de pe umărul omului spânzura la vedere un revolver Colt cu ţeava lungă. Hangiul se retrase în bucătărie pentru a-i pregăti cina lui McQuade, în timp ce şeriful se opri lângă masa vânătorului de capete.

– Sunt *deputy-sheriff* Ned Sanborn, se prezentă el. Cine eşti dumneata? De unde vii şi ce ţintă ai?

– Numele meu este McQuade şi sunt pe urmele lui Abel Nelson.

– Abel Nelson, nu-i individul care a jefuit recent o bancă şi l-a împuşcat pe casier?

– Aşa este, şerifule. Valorează 500 de dolari.

Sprâncenele tânărului păstrător al legii se zburliră în sus.

– Deci eşti vânător de recompense, nu-i aşa?

McQuade ridică din umeri cu indiferenţă.

– Este o meserie ca orişicare alta.

– Depinde cum vrei s-o interpretezi mormăi şeriful. Matt mi-a povestit că ai avut o ciocnire cu trei indivizi pe care i-am alungat eu din oraş.

– Sunt bandiţi. Au vrut să mă jefuiască. Pe doi dintre ei i-am împuşcat şi au căzut de pe cai.

– Presupun că...

– Şi nu te înşeli deloc *deputy!* îl întrerupse McQuade, şi arătă cu bărbia înspre Main Street.

Şeriful se întoarse pe jumătate, privind într-acolo. Dinţii săi scrâşniră în timp ce maxilarele începuseră să-i macine în gol.

– Indivizii ăştia îmi mai lipseau acum! grohăi el din gâtlej, după care se întoarse spre uşă şi dădu să iasă.

Sosise blondul şi unul dintre ciracii săi.

Individul stătea încovoiat în şea şi-şi apăsa mâna pe umărul drept, în timp ce dosul palmei îi era plin de sânge.

– Opreşte! răsună vocea metalică a şerifului.

Cuvântul suna muşcător şi se auzi pe întreaga stradă amestecându-se mai apoi cu toate zgomotele care arătau viaţa pulsând a micului oraş. McQuade văzu cum cei doi îşi opriră caii. Din nou răsună vocea păstrătorului legii. Acesta le strigă:

– V-am interzis să intraţi în oraş. Aţi comis o mare prostie să vă reîntoarceţi din nou aici.

– Prietenul meu este rănit, explică blondul. Există vreun doctor în acest oraş? Trebuie extras glontele.

– Unde este cel de-al treilea om?

– Fiul acela de căţea, care i-a altoit un glonte lui Glenn în umăr l-a trimis la strămoşi pe prietenul meu, Jim Dexter.

O ură fără margini se oglindi în ochii banditului, iar pasiunea mortală de a ucide i se putea descifra foarte clar de pe chip.

– Da, este acel soi de nemernic, pe care voi aţi vrut să-l uşuraţi de bani! spuse făcând aproape spume la gură, şeriful îndreptând arma înspre banditul cel blond.

Piedica trasă sună ca un avertisment metalic. Blondul îşi vârî capul între umeri în timp ce strălucirea sentimentului de ură din ochii acestuia păru să crească în intensitate. Banditul îl pândea pe şerif ca un lup care putea să se repeadă asupra prăzii în orice clipă. Rănitul gemu de durere, în timp ce gura sa se strâmbă într-o grimasă. Chinurile pe care le resimţea se desenau clar pe faţa sa murdară, transpirată şi acoperită de praf.

McQuade se ridică de la locul său şi se arătă ţeapăn în cadrul uşii, rezemându-se puţin de canatul ei. Din nou răsună vocea şerifului.

– Nu există în Carizzo nici un doctor. Bărbierul se descurcă puţin în tratamentul rănilor. Pe prietenul dumitale îl voi

încredinţa bărbierului, *mister*. Pe tine însă te voi închide până…

― Du-te dracului, cărăuş de stea de tinichea, ce-mi eşti, scrâşni banditul dând pinteni calului său.

În acelaşi timp trase revolverul. Arma zvâcni înainte, apăru o flacără lată cât palma iar glontele îl rată pe şerif de foarte aproape înfigându-se într-una din părţile batante ale uşii care începură să se mişte sălbatic. Banditul o porni călare într-o goană nebună de-a lungul străzii, şi dispăru repede din bătaia flintei. McQuade apăru pe verandă.

― N-am putut trage, scrâşni, şeriful. Dacă o făceam l-aş fi putut nimeri pe rănit. Fii cu ochii în patru, McQuade.

Individul, şi şeriful arătă în josul străzii, în direcţia în care dispăruse banditul blond, cu siguranţă nu se va mărgini numai să te înjure.

― Se-nţelege că nu, murmură vânătorul de recompense. Acest soi de nemernici sunt periculoşi şi imprevizibili şi cu siguranţă le lipseşte orice cod al onoarei. O să vedem ce se mai întâmplă.

― O să-l duc pe rănit la bărbier, îi dădu de înţeles, şeriful. Când vrei să părăseşti oraşul, McQuade?

― Vrei s-o fac cât mai curând, *deputy?*

― Răspunde-mi la întrebare.

― De îndată ce termin cu mâncatul, plec mai departe. Mulţumit?

Fără să spună nici un cuvânt în plus, şeriful, se strecură pe sub balustrada verandei, ajunse în stradă şi luă calul rănitului de căpăstru.

McQuade se retrase din nou în *saloon*.

Capitolul IV

– VASĂZICĂ NELSON, A PĂRĂSIT, oraşul imediat ce i-ai înlocuit potcoava, i se adresă el grăjdarului o oră mai târziu după ce-şi luă în primire calul. Ştii cumva direcţia unde a plecat?

– Tot ceea ce ştiu este că l-am văzut îndreptându-se înspre fluviu, replică omul de la grajduri. De acolo putea pleca la Prescott, Flagstaff sau chiar Winslow. Între acestea poate că mai există vreun loc neînsemnat aşa cum este Carizzo, dar este greu de presupus că un tip de calibrul lui Abel Nelson să descalece şi să rămână acolo pentru mai mult timp.

McQuade nu mai puse alte întrebări, îşi trase calul din grajd, fu orbit pentru moment de soarele arzător al zilei, după care se aburcă în şea, şi-şi mână calul dându-i un stimulent puternic peste crupă. Vânătorul de recompense o luă de-a lungul lui Main Street. De undeva din umbra unei case apăru la vedere şeriful:

– Încă o clipă McQuade.

Cel somat astfel se opri. Când şeriful fu mai aproape acesta i se adresă:

– Blondul care dă târcoale oraşului precum o vulpe în jurul unui coteţ de găini, se numeşte Butch Sloane. Camaradul său mi-a mărturisit asta. Numele acestuia este Glenn Carter.

– Sunt căutaţi de către lege aceşti oameni?

– Nu.

— O să-l închizi pe Carter, *deputy?*
Ned Sanborn, îşi strâmbă într-un mod semnificativ gura.
— Vrei să faci plângere împotriva lui?
După ce se gândi puţin McQuade scutură capul:
— Nu pot aştepta până ce acesta se va înfăţişa înaintea judecătorului pentru a depune împotriva lui. Lasă-l să plece, *deputy.* Este îndeajuns de pedepsit şi poate-i va servi de lecţie.
— Ţine-ţi ochii deschişi, McQuade.
— Fireşte!
McQuade, călări mai departe.
Calul îl duse afară din oraş. Fiecare simţ îi era sub alertă când paralel cu fluviul o luă printre două coline. Privirea sa aluneca mereu pe coamele dealurilor dar şi pe versanţii pe lângă care călărea.
Intra mereu în porţiuni mărginite de brâuri de tufişuri. McQuade călărea cu multă luare aminte şi încordare. Toate simţurile sale îi semnalizau alarma.
Pleca de la convingerea că încă ziua îi va mai oferi şi alte surprize. Dar nu se întâmplă nimic.
Butch Sloane părea să fii intrat în pământ. Două zile mai târziu, cam pe la jumătatea după-amiezii, vânătorul de recompense ajunse într-un loc numit Long Valley. Pe un mic cimitir undeva în afara localităţii se adunase o tristă comunitate, cu prilejul unei ceremonii funerare.
Main Street era ca pustie. McQuade descălecă în faţa *saloonului,* şi-şi legă unul dintre dârlogii calului de balustrada acestuia, îşi agăţă arma şi păşi înăuntru. Nu era prezent nici măcar un singur client. Hangiul stătea la o masă de formă ovală şi era adâncit în citirea unui ziar cu foile îngălbenite. Se ridică de îndată ce îl zări pe noul venit şi se apropie:
— Toţi cei care posedă în oraşul ăsta două picioare s-au deplasat la cimitir, observă McQuade.
Hangiul dădu din cap.
— Unul dintre oamenii lui John Bellows, noul pistolar l-a împuşcat pur şi simplu pe fierar deoarece acesta a afirmat că nu este decât un individ fără scrupule care nu ştie decât să tragă cu arma. Fierarul este deosebit de iubit în oraş, iar moartea lui brutală, i-a supărat foarte mult pe toţi locuitorii oraşului Long Valley.

– Cine este acest John Bellow? se informă, McQuade.

– Posedă un ranch nu departe de aci, la vreo 5 mile în josul fluviului. Un ranch destul de mare. Bellows are probleme cu coloniştii care au sosit de ceva vreme şi s-au aşezat, pe albia fluviului. Acum şase săptămâni a sosit un om numit Lane Stewart în această regiune. În apropiere de Southern Star Ranch. Acum două zile a izbucnit o ceartă între el şi fierar. La final s-a lăsat cu vărsare de sânge...

– N-a cercetat şeriful sau marshall, cazul cu pricina?

– Aici nu se ocupă nimeni cu prezervarea legii. În afară de asta oraşul trăieşte în umbra acestui nume de Bellow. O umbră uriaşă, aş putea spune. Chiar şeriful comitatului nu îndrăzneşte să se amestece. Cuvântul lui Bellow înseamnă legea în oraşul ăsta.

– Adică legea celor mai tari şi mai puternici, nu-i aşa?

Hangiul încuviinţă.

– Bellows este puţin tolerant sau răbdător, nu este înclinat spre compromisuri şi e tare ca şi granitul.

– Mai spune-mi câte ceva despre acest Lane Stewart, îl provocă, McQuade. Cum arată? Cam ce vârstă are?

– Un om cam de 35 de ani. Întunecat la piele ca un indian, periculos, şi mortal ca şi holera. Este un mânuitor neîntrecut al armei sale cu şase focuri. Dacă-i priveşti în ochi, vezi moartea. O, la dracu!

Privirea proprietarului *saloonului* împietri, în timp ce muşchii obrazului începură să-i lucreze cu intensitate.

– Când vorbeşti de diavol... îi scăpă omului gemând de pe buze.

McQuade se întoarse pe jumătate şi văzu pe fereastra cea mare care da înspre stradă patru călăreţi, care nu erau nici cu două secunde mai degrabă în vizorul hangiului. Trei dintre ei erau îmbrăcaţi ca nişte cowboy, dar al patrulea purta un costum închis, o cămaşă albă, iar la gât avea înnodată un fel de fular-cravată de culoare vişinie, în timp ce pe cap purta un stetson de culoare gri.

McQuade tresări ca şi cum ar fi fost electrizat. Era sigur că acesta nu era altul decât Abel Nelson; prin urmare criminalul se adăpostise la ranchul Southern Star Ranch şi-şi împrumutase un alt nume. Călăreţii descălecară, îşi legară caii de bara balustradei de fier de dinaintea verandei

saloonului şi intrară înăuntru. Paşii acestora răsunau deja pe coridor în timp ce pintenii de la cizme îşi cântau melodia lor metalică, ritmică. Se aşezară la una dintre mesele ovale în timp ce omul în persoana căruia McQuade îl identificase pe Abel Nelson, răcni pe un ton aspru.

– Adu-ne bere, Chandler. Suntem însetaţi.

Hangiul schiţă o grimasă de parcă ar fi înghiţit un cactus şi se grăbi să îndeplinească, comanda.

– Mie adu-mi un pahar cu apă, strigă McQuade. Am fost înaintea acestor patru *gentlemen* aici.

Privirea omului care-şi spunea sieşi Lane Stewart se înşurubă direct asupra chipului lui McQuade.

Strălucirea bruscă din ochii în care apăruseră pâlpâind luminiţe de mânie, era prin ea însăşi o ameninţare, sol de năpastă şi nenorocire. Vocea sa răstită şi brutală, umplu încăperea.

– Care este problema ta, străine?

– Mi-e sete, asta este totul. Şi nu vreau să aştept până ce hangiul vă serveşte pe voi. Cine vine primul este servit primul. Asta este regula, nu-i aşa?

– Ai tu habar cu cine ai de-a face?

– Cu patru indivizi care se ţin mai cu moţ decât ceilalţi.

Umbra unui zâmbet păru să-i apară în colţul buzelor.

– Dar eu nu cred că aţi fii cu nimic deosebiţi de alţii.

Ceilalţi trei cowboy îl priviră cu ochii mari, neîncrezători.

Nu-şi închipuiau că mai poate fi cineva care să vorbească aşa cu renumitul pistolar. Hangiul deja privea îngrijorat într-o parte. Fiecare trăsătură a feţei sale îi trăda neliniştea; acum se amestecă şi el în discuţie.

– Vă aduc imediat berea, mister Stewart. Va trebui să aşteptaţi.

Ultima propoziţie îi era adresată lui McQuade. După ultimele cuvinte se făcu tăcere în încăpere. Atmosfera părea încărcată cu electricitate.

Întregul *saloon*, putea fi imaginat unui butoi cu pulbere care este pe punctul de-a i se aprinde fitilul. Dar McQuade dădu numai din cap.

– În ordine. Adu-le acestor *gentlemen* berea. Nu vreau să încep nici o ceartă.

Cu asta iminenţa incendiului ar fi putut fi considerată,

îndepărtată. Stewart izbucni într-un râs zgomotos.

– Foarte raţional gândit, străine, îl lăudă el. Aş putea afla numele dumitale?

– Vince McQuade.

– Vorbeşti dialectul texan. De unde vii?

– Locul meu de naştere este undeva în apropierea oraşului San Antonio.

– Şi ce te mână pe meleagurile astea?

– Poate că e toana sorţii, murmură McQuade. Poate că doar numai întâmplarea.

Stewart se ridică de la masa sa şi se apropie de masa lui McQuade. Acesta se mişca cu mlădierea înnăscută a unei feline. La şold îşi avea legat *holsterul* (tocul armei) revolverului său cu şase focuri. Brâul de care era strâns legat acesta era confecţionat din piele neagră de bivol. Capetele patroanele de alamă luceau uşor la lumină.

– Pot să mă aşez la masa dumitale, McQuade?

– Te rog.

După ce Stewart se aşeză, acesta zise:

– Pari să te comporţi ca un om care nu se teme nici de moarte nici de diavol. Ranchul Southern Star Ranch, caută asemenea oameni curajoşi. Ţi-am stârnit, interesul?

– Tipi curajoşi, care pot mânui bine revolverul? se interesă McQuade pe o voce tărăgănată şi cu un anumit accent ironic în voce.

Stewart rânji cu toată gura, cu mult subînţeles.

– Cred că eşti tocmai omul potrivit pentru noi.

McQuade rânji la rândul său. Aici i se sfârşea drumul pe care-l începuse în orăşelul Globe. Simţea un gen ciudat de satisfacţie odată cu concluzia asta.

Capitolul V

LUI MCQUADE I SE REPARTIZĂ în dormitorul comun al echipajului de cowboy un pat şi un dulap personal. Cu acest prilej află că Lane Stewart locuia într-o mică clădire în apropiere. Pistolarul juca se pare un rol foarte important pe proprietatea lui Southern Star Ranch. McQuade nu voia să mai piardă timpul degeaba. Era noapte, şi puţinii oameni care se găseau în perimetrul ranchului, dormeau.

Întunericul era suveran pretutindeni. McQuade se ridică încet de pe pat. Se îmbrăcă, îşi încinse brâul cu arme, îşi atârnă *holsterul*, potrivindu-l să-i vină perfect, după care îşi luă arma.

Unul dintre oamenii din dormitor, vorbea în somn. McQuade îşi ţinu respiraţia. Omul se întoarse pe partea cealaltă şi începu să sforăie. McQuade îşi dădu sieşi un brânci şi se puse în mişcare, fără să facă nici un zgomot, înspre uşă. De aici începea un întuneric beznă să îl tai cu cuţitul. Uşa se legănă încet în ţâţâni în momentul când o deschise, şi un curent de aer rece mângâie faţa vânătorului de recompense.

După asta păşi afară şi trase uşa după sine. Inspiră aerul proaspăt în plămâni. Dinspre fântână se auzea trosnitura uşoară a cumpenei care se legăna animată de vântul nopţii. I

se părea că şoapte abia audibile umpleau bezna nopţii. Sub tălpile picioarelor lui McQuade scrâşni uşor nisipul atunci când păşi în curte. Uşa grajdului era ferecată, dar broasca ruginită scrâşni cu tonul unui fier ruginit atunci când McQuade o dădu de perete. De asemenea un ton asemănător îl stârni şi deschiderea uşii. Mirosul de fân, paie şi balegă de cal aproape că-i tăie respiraţia.

După ce închise uşa îşi aprinse un chibrit. La lumina pală produsă zări lampa veche atârnată într-un cui bătut într-una dintre scândurile peretelui la înălţimea unui stat de om. McQuade o luă, îi aprinse fitilul şi potrivi flacăra după mărimea dorită. Făcu mai întâi fum, flacăra pâlpâi anemică până ce-şi căpătă constanţa dorită, şi în jurul său bezna atotcuprinzătoare a nopţii începu să se împrăştie.

McQuade, puse şeaua pe calul său, îndesându-şi carabina Henry în apărătoare. După aceea începu să înşeueze un al doilea patruped, ducând în final ambele cabaline în curte, poziţionându-le în spatele ranchului într-un pâlc mai mare de arbuşti şi tufişuri. După asta se îndreptă înspre mica clădire pe care o locuia, Lane Stewart, alias Abel Nelson. Că era vorba aici despre banditul care a prădat în Globe, banca şi a ucis cu acest prilej pe casier, pentru McQuade nu mai era nici o îndoială.

Uşa nu era închisă. Stewart se simţea extrem de sigur la ranch; a durat ceva mai mult până ce ochii lui McQuade s-au obişnuit cu întunericul care domnea pe holul micii clădiri. Pe una dintre ferestrele plasate de-a lungul coridorului se strecura o geană de lumină provenită de la aştrii nopţii, luna şi stelele. McQuade îşi scoase revolverul. Mâna stângă se odihnea deja pe clanţa uşii camerei în care dormea Nelson.

Uşa se deschise, şi McQuade se strecură în încăpere. Şi aici domnea o lumină slabă infiltrată prin fereastră aşa încât McQuade putu recunoaşte cu uşurinţă silueta omului din pat. Acestea dormea adânc respirând puternic dar regulat. McQuade trase piedica revolverului său. Zornăind tamburul armei făcu loc şi noului cartuş.

‒ Nelson!

Vocea muşcătoare şi tăioasă a lui McQuade umplu încăperea. Abel Nelson, tresări, ridicându-se în capul oaselor.

‒ Ce? Ce s-a întâmplat? Hei, cine…?

– Sfârşitul drumului, Nelson! scrâşni printre dinţi McQuade. Te voi duce în oraşul Globe unde te voi preda tribunalului. Scoală-te şi te îmbracă. Să nu încerci nimic, te sfătuiesc. Pe mandatul de aducere al tău stă scris, mort sau viu.

Abel Nelson începu să şuiere şi să gâfâie. Era de parcă ar fi încercat să priceapă tâlcul vorbelor lui McQuade. Privirea sa se opri la spaţiul pe care-l avea de făcut între pat şi uşă. Luciul metalic al revolverului din mâna lui McQuade îi tăie însă lui Nelson tot elanul.

– Numele meu este Stewart, Lane Stewart! ţipă din pat acesta. La dracu McQuade ce diavol te-a pus să faci asta?

– Da, ştiu. Aici te numeşti Stewart. Mă întreb dacă nu şi Abel Nelson nu este tot un nume născocit. Dar oricum te-ai numi, Nelson sau Stewart, în Globe te aşteaptă spânzurătoarea. Sus cu tine! Îmbracă-te sau trebuie să i te predau judecătorului în cămaşa de noapte?

– Călău murdar! ieşi din gâtlejul lui Nelson. Ar fi trebuit să te împuşc în *saloon*, atunci când tu…

– Acum îţi arăţi adevărata faţă, prietene. Dă-i drumul acum! Nu vreau să prind rădăcini aici.

Dinţii lui Nelson scrâşniră. Ca tras de şnurul unui actor începu el ca o păpuşă marionetă să se mişte şi încet, încet să se îmbrace. După ce îşi îmbrăcă haina, Nelson şuieră:

– Până la Globe sunt 100 de mile. Doar nu-ţi imaginezi în mod serios că mă vei putea duce până acolo, în siguranţă.

– Vorbeşti prea mult Nelson. Fă economie cu respiraţia pentru spânzurătoare. Şi-acum marş! Dacă-ţi vin alte gânduri pe parcurs să ştii că eu nu glumesc. Cum am spus şi mai înainte. Nu sunt obligat să te livrez neapărat viu.

– Bastard murdar!

Nelson se puse în mişcare. McQuade se dădu deoparte, banditul păşi pe lângă el, şi deschise uşa. Vânătorul de recompense i se alătură banditului, proptindu-i ţeava pistolului de şira spinării.

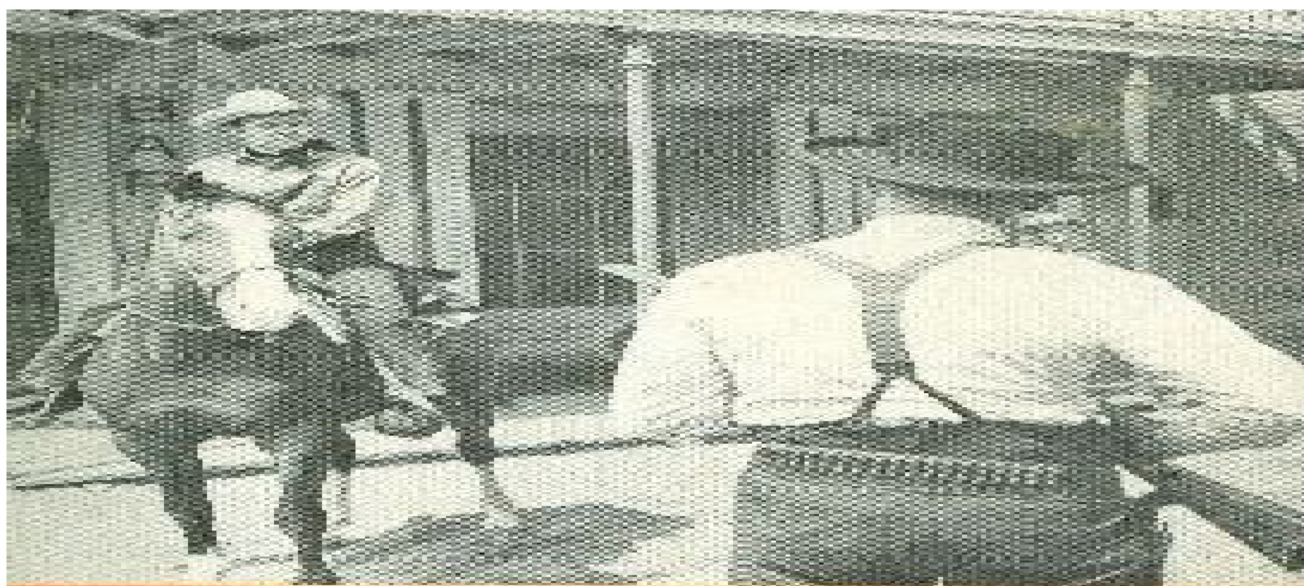
– Caii ne aşteaptă în spatele clădirii principale, murmură McQuade.

Era un ghem plin de încordare, întrucât Abel Nelson era un om uns cu toate alifiile. Cu siguranţă nu se va lăsa dus ca un miel la tăiere. Ajunseră la cai. Strigătul unei cucuvele umplu noaptea.

– Urcă! îi porunci McQuade.

Abel Nelson se întoarse fulgerător. Pusese totul pe-o carte. McQuade reacţionă la fel de iute şi lovi cu patul revolverului. Cu un strigăt nenăscut pe buzele livide, Nelson se prăbuşi grămadă, încovoiat la pământ. McQuade îşi vârî revolverul în *holster,* luă o frânghie din coburii şeii, apoi îi legă şnur mâinile lui Nelson zvârlindu-i trupul greu pe spatele calului, înşeuat anume pentru transportul banditului. McQuade se azvârli el însuşi în şea luă dârlogii acestuia şi dădu bidiviului semnalul de plecare.

La pas, dispăru în noapte.

Capitolul VI

CÂND DOUĂ ORE MAI TÂRZIU, răsări soarele poleind ţinutul în culorile sale galben-purpurii, McQuade făcuse deja împreună cu prizonierul său vreo şase mile bune. Păsărelele salutau începutul de ziuă cu ciripitul lor. Ca un felinar aprins răsări astrul zilei peste munţii şi dealurile care se profilau la răsărit. Abel Nelson îşi revenise din leşin de multă vreme. Îl mai durea ţeasta după lovitura căpătată cu patul revolverului. Se simţea obosit, muşchii şi oasele îl dureau cu toatele. Cu fiecare pas al calului aceste dureri reveneau în valuri. Omul gemu chinuit, după care scrâşni la un moment dat:

– Nu vrei să te mai opreşti odată, bastard mizerabil ce eşti? Sau vrei să mă duci aşa de-a curmezişul peste spinarea calului până în Globe?

– Nu depinde decât de tine, Nelson, mârâi nestânjenit McQuade.

Milă pentru acest soi de bandiţi nu simţea defel.

– Totuşi nu vreau să mă port neomeneşte.

McQuade se opri iar calul banditului făcu la fel.

Vânătorul de recompense sări din şea, îl apucă pe Nelson de picioare şi-l azvârli dintr-o opintire din şea. Abel Nelson căzu la pământ şi din pricina izbiturii simţi cum tot aerul îi ieşi din plămâni. Ca un om care se sufocă deschise gura pentru a respira. Părea asemenea unui peşte ajuns pe uscat. Umbra lui

McQuade se întinse asupra banditului.

– Te avertizez, Nelson, tună vocea lui McQuade. Dacă mai încerci cumva să mă păcăleşti, atunci în tot restul drumului până în oraşul Globe, nu vei mai simţi nici o bucurie.

Suna destul de convingător şi definitiv.

– De te-ar înghiţi iadul! gâfâi banditul, după care îl apucă un acces de tuse care-i aduseră brusc lacrimile în ochi.

După asta se ridică în picioare. McQuade păşi înspre el şi-i legă braţele pe lângă şold şi peste genunchi.

– Unde ai ascuns banii pe care i-ai jefuit de la bancă? îl întrebă McQuade, apoi îl fixă necruţător cu privirea.

Cu asta reuşea să facă de multe ori presiune asupra prizonierilor săi.

– Ţi-ar plăcea s-o ştii, nu-i aşa? îl îngână lălăind Nelson. Dar cu mine vei muşca în granit, vânătorule de recompense. Banii se găsesc într-un loc sigur. Dacă mă vor spânzura, acolo vor şi putrezi.

McQuade ridică din umeri cu indiferenţă.

– Nici nu este aşa de important. Mai important este să-ţi primeşti pedeapsa pentru uciderea unui om. Oamenii ca tine nici nu merită aerul pe care-l respiră.

Dintr-o smucitură, McQuade se ridică în picioare.

– Haide, este timpul să călărim mai departe.

– Încă o întrebare McQuade. Ce te-a adus în *saloonul* în care aproape că m-ai provocat de-a dreptul?

– Mi s-a povestit despre tine. Când am ajuns în oraş, tocmai era înmormântat un om pe care l-ai împuşcat tu. După asta m-am uitat bine la tine şi mi-am dat dintr-odată seama că erai exact omul pe ale cărui urme eram. Voiam să-ţi atrag atenţia asupra mea, şi asta fiindcă ştiam că Southern Star Ranch avea probleme cu coloniştii. Bănuiam că se va încerca să fiu angajat de către cei responsabili din conducerea ranchului. Voiam să fiu în apropierea ta, Nelson. După cum s-a dovedit am pariat pe calul câştigător.

Abel Nelson se uită fix la McQuade, în timp ce scăpărări de ură deveniră vizibile în privirea acestuia. Faţa lui se schimonosi invadată de ură, în timp ce pieptul i se ridica şi cobora odată cu respiraţia. McQuade simţi aproape fizic această apăsare a urii adversarului dar acest lucru îl lăsa rece. El păşi lângă calul său, îşi apucă cu dreapta coburii, îşi

puse piciorul în scăriţa şeii după care se aburcă pe spatele calului.

– Pe cal, Nelson. Dacă în zece secunde nu eşti călare, vei alerga pe picioarele tale până în Globe.

Nelson îşi reprimă o înjurătură urâtă şi se ridică de jos. Întrucât mâinile îi fuseseră legate în faţă nu avu nici o problemă de-a se aburca în şea.

După asta îşi îmboldi calul. Soarele se ridica din ce în ce mai sus, iar căldura potopitoare ameninţa să-i sleiască de puteri pe oameni şi animale, deopotrivă. Musculiţe şi ţânţari atraşi de respiraţie, îi chinuiau în plus şi pe oameni şi pe animale.

Tot ţinutul dimprejur era arid şi sălbatic. Un strat fin de praf acoperea fiecare fir de vegetaţie. La prânz au ajuns în dreptul unui pârâu care curgea de la nord înspre sud, dar apele erau mult sub nivelul obişnuit.

Malurile erau impregnate de mâl uscat cu fire de vegetaţie subţiate şi arse de soare. Tufişuri izolate creşteau pe ambele maluri. Fundul pârâului părea şi acesta înţesat de grohotiş.

– Facem o pauză aici, declară McQuade care se lăsă să alunece de pe spinarea calului.

Calul acestuia păşi în firul debil de apă de unde începu să bea. Abel Nelson descălecă şi el, merse până la fluviu şi îngenunche. Cu mâinile făcute căuş îşi luă apă şi bău, după care îşi spălă praful şi transpiraţia de pe faţă. De asemenea calul său îşi astâmpără setea. McQuade aşteptă până ce Nelson termină, după care spuse:

– Haide aici, Nelson. Te voi lega de un arbust. Cu indivizi de teapa ta niciodată nu poţi fi îndeajuns de prevăzător.

Nelson scuipă în direcţia vânătorului de recompense, după care se apropie de acesta. Buzele sale şi le strânsese până ce gura nu i se mai vedea decât ca o linie subţire lipsită de sânge. Maxilarele feţei îi deveniră brusc extrem de vizibile.

– Timp de trei zile vom fi pe drum, McQuade, mormăi banditul. La un moment dat vei adormi şi tu, şi atunci... Cândva...

– Nu te bucura prea mult în avans, bandituIe îi replică McQuade pe un ton acid. Aşează-te jos aici! Îi arătă el banditului un loc pe sol sub un arbust cu crengi groase cât antebraţul unui om.

Nelson procedă la început de parcă s-ar fii supus comenzii,

dar în clipa următoare se aruncă asupra lui McQuade. Părea să fii explodat dintr-odată. Şi deşi vânătorul de recompense fusese destul de atent, a fost surprins de impetuozitatea atacului.

Mâinile împreunate ale banditului îl înşfăcară brusc de pepţii cămăşii, Nelson îi puse o piedică şi McQuade îşi pierdu echilibrul, căzând pe spate.

Înainte de-a se putea rostogoli într-o parte, Abel Nelson îngenunche lângă el, iar mâinile acestuia i se înfipseră în jurul gâtului strângând cu putere. Dorinţa de-a ucide i se citea cu claritate în ochii banditului. Mâinile lui deveniseră nişte cleşti de oţel. Nu exista nimic altceva decât pasiunea mortală de a ucide dublată de o ură totală şi definitivă. Asupra lui Nelson apăsa umbra lungă a spânzurătorii, şi asta-l transformase treptat într-o bestie umană mânată de cele mai josnice instincte animalice.

McQuade se cabră în faţă, îşi trase piciorul încercând să-l plaseze între el şi bandit. Îşi deschisese gura, totul în el strigând după oxigen proaspăt, plămânii săi lucrau ca nişte foale, şi deja simţea înţepături. Nici un zgomot nu venea din gâtlejul lui. Pieptul îi ameninţa să-i plesnească.

Umbrele întunecate ale leşinului planau asupra lui. La un moment dat dorinţa de supravieţuire a lui McQuade păru să pâlpâie încă odată în el, insuflându-i noi puteri. Mâinile sale se înfipseră în antebraţele lui Nelson încercând să le îndepărteze.

Ura păru să-i împrumute banditului puteri nebănuite, nepământeşti.

Era ca apucat de amoc. Cercuri roşii îi apărură începând să danseze în ochii lui McQuade.

Văzu deasupra sa ochii bulbucaţi de ură ai banditului cu voinţa nestrămutată de a ucide. Încercă să-l lovească pe Nelson în coaste dar fu conştient imediat de faptul că loviturile sale erau complet lipsite de forţă.

Îl apucă panica, iar plămânii îi erau tot mai mult încercaţi de împunsături dureroase. Capul ameninţa să-i plesnească. Deodată – era deja în pragul leşinului – apăsarea brutală asupra gâtului său încetă. Nelson căzu cu faţa înainte, ateriză lângă McQuade, şi se rostogoli pe o parte.

Şuierând, vânătorul de recompense trase aerul în piept. Îl

apucă ameţeala de îndată ce aerul îi umplu plămânii, după care vălul de ceaţă de pe ochii săi începu să se risipească. De abia putea să mai gândească. Primul lucru pe care-l percepu mintea sa a fost ţeava unui revolver. O voce triumfătoare răsună:

− Pe asta n-ai luat-o la socoteală, McQuade, nu-i aşa? Este ora răzbunării. Cred că-ţi vei blestema ziua în care mama ta te-a născut.

Din ceaţa ameţelii se desluşi chipul lui Butch Sloane. Râsul de păun înfumurat de pe faţa lui banditului blond îl atinse ca un salut de gheaţă.

Stomacul aproape că i se întoarse pe dos.

Soarta sa părea că-l poartă pe un drum îngust şi lăturalnic. Totul în el păru să se revolte, numai că împrejurările îi erau net defavorabile. Începu însă să realizeze treptat că de data asta sorţii îi erau complet împotrivă şi părea lipsit de orice şansă. Un geamăt al disperării păru să-i iasă din plămânii recent tormentaţi.

Butch Sloane lovi. În faţa ochilor lui McQuade întreaga lume păru să explodeze, după care se prăbuşi într-un întuneric adânc. Îşi pierduse cunoştinţa.

Capitolul VII

MCQUADE ÎŞI REVENI ÎN SIMŢIRI. În primul moment nu îşi putut da seama ce s-a petrecut cu el. Cu privirea stupidă a unui om care nu înţelege nimic, privea la cerul albastru neumbrit de nori. În ţeasta sa părea că cineva îl loveşte cu ciocanul, provocându-i dureri constante şi pulsatorii.

Gura îi era uscată, iar în urechile sale percepea un susur sau un freamăt constant, vâjâitul sângelui propriu. După asta se reîntoarseră şi amintirile, iar recunoaşterea realităţii îi îngheţă sângele în vine. Genele sale tremurară de parcă ar fi fost cuprins de febră. Zăcea la pământ iar braţele sale îi fuseseră legate de crengile groase cât braţul ale unui arbust.

Butch Sloane şi Abel Nelson plecaseră şi împreună cu ei dispăruseră şi caii. McQuade trase de legăturile sale, dar acestea îi intrară şi mai adânc în piele. Sângele nu-i putea circula cum trebuie în mâini, şi simţea amorţeală în degete. Îi venea mereu ameţeală, şi în ochii săi lumea întreagă începu să se învârtească, un timp ce un al doilea val de amorţeală îl cuprinse ca şi valurile unui fluviu revărsat. În pieptul lui simţea un gâlgâit constant, care îi îneca gâtlejul. McQuade îşi închise ochii şi rămase liniştit. După o vreme ameţeala începu să se estompeze, şi reuşi chiar să-şi pună ordine în gânduri.

Se uită după poziţia soarelui şi ajunse la concluzia că nu zăcuse multă vreme leşinat. Se sili să rămână calm şi raţional.

Minute întregi rămase nemişcat întins la pământ. În cele din urmă îi izbuti să se întoarcă pe burtă şi se trudi să ajungă în genunchi. Modul cum era legat îi permise asta.

Fiecare mişcare pe care o făcea îi provoca în schimb ascuţite dureri de cap. Era ca şi anesteziat, fiecare crâmpeie de gând, sau de voinţă îi era răpită.

Acţiona numai ca un automat. Plămâni săi îl făceau să şuiere. Bărbia îi căzuse pe piept. Se trudi să rămână o vreme în această poziţie. Durerea i se părea acum mai suportabilă iar ceaţa de pe mintea sa se împrăştie treptat. McQuade începu să-şi rotească mâinile în legături pentru a le putea slăbi, dar nu reuşi decât să le facă să-i intre şi mai adânc în piele.

N-avea nici un rost aşa că renunţă.

Recunoaşterea faptului că era pierdut dacă nu trecea nimeni pe acolo ca să-l elibereze îl împovăra suplimentar. Se aşeză. Transpiraţia începu să-i alunece de pe frunte şi-i inundă orbitele ochilor.

Începea să perceapă o sete grozavă. Gura şi gâtlejul i se uscaseră ca un pergament. Dacă voia să înghită n-o putea face decât cu multă greutate. Aşa se scurse oră după oră. Deodată se făcură auzite zgomote care se apropiau, zgomote care-l smulseră fulgerător din amorţeala în care se cufundase. Era zgomot de copite, care se apropiau din ce în ce mai repede.

Deja putu distinge clinchetul zăbalelor şi fâşâitul harnaşamentelor din piele. Un grup de patru călăreţi dădură ocol grupului de tufişuri. McQuade a fost zărit şi caii îşi domoliseră goana. După ce au trecut peste prima surpriză săriră din şei şi îşi priponiră caii, apoi apropiindu-se.

— Ia te uită! se pronunţă unul dintre ei. McQuade! Unde l-ai lăsat pe Stewart?

Erau călăreţi aparţinând lui Southern Star Ranch, care le luaseră urma celor doi după ce constataseră dispariţia pistolarului şi a lui McQuade, în zori, după ce se treziseră.

— Numele adevărat a lui Stewart este Abel Nelson.

Aproape fără ton izbucniră vorbele de pe buzele umflate, urieşeşti ale lui McQuade.

— Cum?

— Acesta a prădat acum câteva săptămâni o bancă în orăşelul Globe şi l-a împuşcat pe casier.

Cei patru călăreţi se opriră şi se uitară la McQuade de parcă acesta ar fi îndrugat lucruri nemaiauzite, incredibile. O expresie de neîncredere se zugrăvi pe feţele lor, pe care începură să se producă schimbări în raport cu gândurile pe care erau acum obligaţi să le proceseze. În cele din urmă unul dintre ei se pronunţă:

– Prin urmare tu l-ai răpit, McQuade?

Omul dădu numai din cap ca şi cum s-ar fi dumirit acum cu această subită dispariţie a celor doi.

– Da, eu am făcut asta, admise McQuade.

– Ne-am gândit că ceva nu era în regulă. Niciodată Stewart nu-şi părăsea locuinţa fără să se asigure că arma era asupra sa.

Cel care vorbise se scărpină după ureche şi fluieră printre dinţi.

– Eşti sigur că este vorba despre Abel Nelson? întrebă el, privindu-l pe McQuade provocator.

Vânătorul de recompense arătă cu bărbia la cele câteva frânturi de hârtie care erau împrăştiate pe malul fluviului.

– Aici sunt fragmentele mandatului de aducere. Nelson l-a fărâmiţat în bucăţi după ce l-a găsit la mine. Nu vreţi să mă dezlegaţi?

Unul dintre cowboy luă din coburii şeii calului său un cuţit cu care îi tăie legăturile lui McQuade. Sângele începu să-i circule cu promptitudine în membre şi în vârfurile degetelor simţi pentru început înţepături dureroase.

McQuade se ridică şi-şi masă mâinile şi încheieturile. Unul dintre cowboy luă cuvântul:

– Ce umflătură urâtă ai la frunte. Ai fost legat, şi holsterul tău este gol. L-ai subestimat pe Stewart, vreau să spun pe Nelson, nu-i aşa?

– Unul dintre tâlharii de drumul mare, numit Butch Sloane, l-a eliberat. Cu câteva zile în urmă am avut cu acesta şi camarazii o mică răfuială, din care au ieşit urât şi Sloane m-a urmărit. Nu ştiu dacă între timp s-a aliat sau nu cu Nelson. Poate că vrea şi el să pună mâna pe premiul oferit pentru prinderea lui Nelson.

– Ei şi acum, ce vrei să faci?

– Am nevoie de un cal, un revolver şi o carabină. Fireşte doar cu împrumut, răspunse McQuade. Le voi înapoia pe

toate.

Cowboyul care-i pusese la început această întrebare, îl privi sceptic.

— Caii şi armele sunt proprietatea lui Southern Star Ranch. John Bellow nu va fi prea entuziast să afle că proprietatea sa a intrat în posesia altuia.

— Va primi totul înapoi, îl asigură McQuade cu emfază în voce.

Oamenii schimbară priviri întrebătoare. În cele din urmă unul dintre ei se pronunţă:

— În regulă, McQuade. Îţi dau calul pe care călăresc, revolverul şi carabina Henry. Dracul te va lua dacă nu mi le vei înapoia. Bellow va cere pentru ele o garanţie, şi la sfârşit mă va alunga de la ranch.

— Ai cuvântul meu, de onoare. Îţi voi aduce armele şi calul înapoi, declară el cu convingere şi solemnitate în voce.

Cowboyul, îşi scoase arma din teacă, şi i-o întinse vânătorului de recompense.

— Ai grijă de armele astea. Sunt de bună calitate, îl asigură el.

Capitolul VIII

URMELE DUCEAU DE-A LUNGUL albiei fluviului, către nord. Erau urmele a trei cai. Urmele erau destul de vizibile în iarba înaltă şi plină de praf.

Cei doi bandiţi fireşte că nici nu se gândeau că vor fi urmăriţi, altfel ar fi încercat să-şi mascheze cât mai mult urmele. Ţinutul pe care călărea acum McQuade era deluros şi calcaros. După ce a ajuns la o uşoară cotitură care ducea în direcţia nord-est, urmele deveniră mai greu de văzut. Soarele se apropia acum de asfinţit, lungind corespunzător umbrele. McQuade îşi opri brusc calul. Departe înaintea lui văzu câteva puncte negre. Acestea se roteau la o oarecare înălţime asupra unui anumit loc.

– Vulturi, murmură, McQuade. Păsările morţii. Ce putea oare să se întâmple?

Îşi mână calul înainte, urmărind sinuozităţile dintre coline, astfel încât putu acum vedea mai bine, vulturii, hoitarii văzduhurilor. În cele din urmă cârâitul păsărilor ajunse până la auzul lui. Nu după mult văzu cauza care atrăsese vulturii. Un om zăcea aparent fără suflare în iarbă. Câţiva vulturi deja aterizaseră în apropierea acestuia. McQuade îşi scoase dintr-o smucitură arma din apărătoare şi introduse un cartuş în camera-încărcător. O mică palmă peste crupa calului îl puse imediat în mişcare.

Vulturii simţiră imediat prezenţa călăreţului.
Şi-au întors brusc capetele hidoase cu gâturile lor pleşuve înspre el. Câteva dintre aceste păsări masive, evident deranjate de prezenţa omului se ridicară numaidecât în văzduh. Când a fost în apropierea omului întins pe jos, McQuade alunecă de pe cal, şi îngenunche în apropierea acestuia.
Îl întoarse pe partea cealaltă, adică pe spate şi acum privi în faţa lui Butch Sloane. Pata mare de sânge de pe cămaşă în zona pieptului îi sări numaidecât în ochi. McQuade îi luă pulsul, constatând că încă omul mai trăia. Vânătorul de recompense îşi luă sticla cu apă din şea şi ţinându-şi mâna sub capul rănitului îi dădu să bea.
Acesta îşi pierduse cunoştinţa iar McQuade nu reuşi decât să umezească cu apă buzele scorojite ale omului. Până la urmă Sloane îşi reveni, începu să înghită, pleoapele sale tremurară, iar omul deschise ochii.
McQuade îşi retrase mâna cu plosca de apă.
Un geamăt ieşi din gura rănitului, acesta începu să-şi mişte buzele, un murmur ininteligibil se făcu auzit, în timp ce o dâră de salivă i se prelinse din colţul gurii. Broboane de sudoare îi invadaseră fruntea.
─ Nelson, ţi-a făcut asta?
Sloane trebui să încerce de două ori până ce izbuti:
─ El mi-a promis jumătate din banii pe care i-a obţinut de la bancă.
Vorbirea se vedea clar că-l oboseşte grozav pe rănit. Vorbele veneau doar ca nişte murmure cu opinteli de pe buzele tremurânde ale acestuia.
─ L-am crezut. Mi-a tras un glonte fără să mă prevină, în piept. Ciuma să-l ia…
Restul propoziţiei se pierdu într-un murmur nedesluşit. Sloane respira şuierând. Mâinile pe care le ţinea întinse pe lângă corp, zvâcneau incontrolabil. Chipul banditului era marcat de umbra morţii. McQuade îşi ţuguie buzele. Urmele duceau acum înspre sud-est şi dispăreau după o înălţime.
─ Dă-mi să beau, horcăi muribundul. Te rog…
McQuade îi ţinu din nou banditului plosca la gură. Sentimentele şi raţiunea se învălmăşeau de-a valma în mintea lui. Sentimentele îi spuneau că nu poate lăsa aici pe banditul

muribund, în timp ce raţiunea îi şoptea că nu trebuia să piardă deloc timpul dacă nu voia să piardă urma criminalului. Se crease o dilemă greu de suportat. Deodată Sloane se cabră în faţă. Un val de sânge îl năpădi pe gură.

Căzu pe spate gemu, gura i se deschise.

Ochii săi se opriră fixaţi în gol iar pe faţă i se oglindi numai goliciunea fără de sfârşit a morţii.

Soarta pusese un sfârşit sângeros unei vieţi lipsite de sens, a celui care fusese Butch Sloane. McQuade înşurubă capacul ploştii şi-o atârnă la oblâncul şeii. Nu avea nici o posibilitate să îngroape mortul. Nu avea ce face decât să-l lase drept hrană vulturilor. Era legea neînduplecată a sălbăticiei. Să mănânci şi să fii la rândul tău, mâncat... Vânătorul de recompense se aburcă în şea şi se luă după urme.

Îşi făcu numai atunci tabăra când fu atât de întuneric, că nu-şi mai putea vedea mâna dinaintea ochilor.

Capitolul IX

MCQUADE A FOST GATA DE PLECARE, când o geană de lumină la răsărit îi vestea ivirea zorilor. Ajunsese la concluzia că Abel Nelson voia să ajungă undeva în zona oraşului Carizzo. Vânătorul de recompense încrezător instinctelor sale părăsi urmele, călări încă vreo două mile către răsărit după care o coti înspre sud. Lăsă calul să alerge după bunul plac. Animalul era rezistent şi voinic.

Totuşi pentru a nu-l suprasolicita îl lăsa la anumite intervale să meargă la pas, pentru a-şi putea reveni. În felul ăsta reuşi totuşi să înainteze repede. După ce soarele se ridică sus pe cer, se odihniră o oră, cal şi călăreţ, după care o porniră mai departe calul părea acum încărcat cu o nouă energie.

Milă după milă se topeau sub copitele calului. Spre seară McQuade se opri în dreptul unui râu, lăsându-şi calul să bea apă şi să pască. Mâncă ceva *pemmican* şi înghiţi câteva duşti de apă.

Înaintea de-a pogorî întunericul era din nou în şea. Se opri de-abia la miezul-nopţii pentru a-şi îngădui lui şi bidiviului, câteva ore de odihnă. La începutul după-amiezii zilei următoare văzu în faţa lui orăşelul Carizzo. McQuade nu călări direct în oraş, ci făcu un ocol, în preajma acestuia stabilindu-şi tabăra în spatele unei coline, într-o grupă mare de tufişuri dese. Nu ştia dacă procedase bine părăsind urmele

şi luând în schimb direcţia oraşului Carizzo. Această nesiguranţă era chinuitoare.

Nerăbdarea atinsese cote paroxistice şi-i măcinau nervii. Această nesiguranţă şi spectrul eşecului o resimţea aproape fizic. Soarele stătea încă sus înspre vest, dar începea să se coboare treptat, nori purpurii şi galbeni însoţeau ca un nimb apusul.

O stea singuratecă mai strălucea în vest era o iluzie convingerea că Nelson se îndreptase într-adevăr înspre Carizzo, îi trecu prin minte lui McQuade.

– Te-ai înşelat! Ticălosul şi-a luat de mult tălpăşiţa. La dracul cu toate!

Erau gânduri destul de puţin îmbucurătoare, care-l apăsau mai mult decât orice. Deodată, McQuade se poticni. Îşi miji ochii. Acolo sus înspre nord apăru după o ridicătură de pământ un călăreţ, care mai trăgea doi cai după sine.

Nu, cu siguranţă asta nu mai era o iluzie îi trecu instantaneu prin cap. Instinctul nu te-a părăsit deloc, McQuade. Pe chipul vânătorului de capete se zugrăvea acum o satisfacţie întunecată. Călăreţul se apropia. Nu dorea să intre în oraş, ci doar să treacă pe lângă el. McQuade îl urmă la pas. Ţelul lui Nelson era Boot Hill, care era plasat într-o vâlcea, şi de fapt nu era altceva decât un cimitir din care erau vizibile câteva cruci de lemn şi pietre funerare. Unul dintre aceste morminte era acoperit cu flori, celelalte erau năpădite de buruieni. Se mai vedea acolo un morman de pământ care semăna cu un mormânt de curând săpat poate pentru un copil, întrucât era de mici dimensiuni, şi care-şi aştepta doar sicriul.

În faţa acestuia Abel Nelson descălecase. Se aplecă şi sfărmă între mâini câţiva bulgări de pământ. În cele din urmă trase afară doi saci legaţi cu curea de piele. Desfăcu unul dintre aceştia şi-şi introduse mâna înăuntru. Mâna sa ieşi afară plină de bancnote; erau dolari. Un mormăit de satisfacţie îi ieşi din gâtlej banditului.

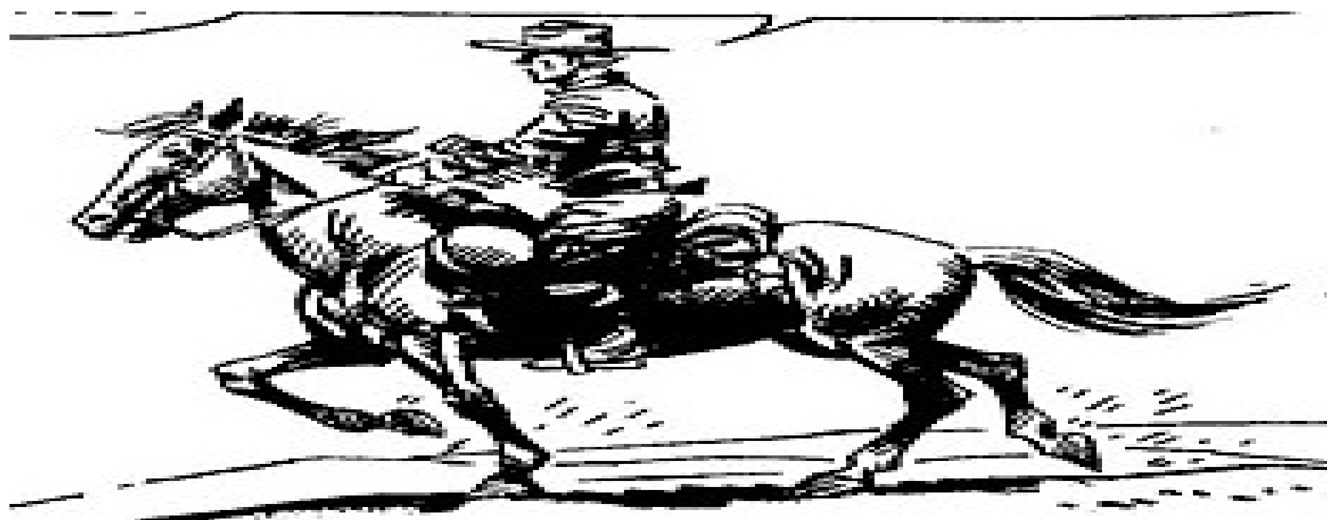
Încet şi uşor ca o umbră, McQuade se apropie de jefuitorul de bănci şi ucigaşului de oameni, din spate. Degetul său era pe trăgaci. O hotărâre rece i se citea în colţul gurii. Abel Nelson se ridică şi se îndreptă înspre cei trei cai şi în momentul acela îl văzu pe adversarul său care se apropiase la 20 de paşi.

Revederea şi recunoaşterea a durat o clipă.

Cu o înjurătură lăsă să-i scape săculeţii cu bani şi-şi duse mâna la revolver, la arma pe care şi-o însuşise de la vânătorul de recompense, după ce făcuse pact comun cu Butch Sloane. McQuade nu era dispus însă să-şi asume nici un risc. În momentul când mâna lui Nelson atinse patul revolverului de calibrul 45, îl lovi glontele vânătorului de recompense.

A fost o lovitură năprasnică în piept, iar partea din faţă a pieptului păru să-i explodeze în flăcări. Ţipătul său chinuit fu înăbuşit de la bun început. Clătinându-se mai rămase trei, patru secunde pe picioare, după care se întoarse pe jumătate în jurul axei sale după care se prăbuşi la pământ. Detunătura se pierdu în depărtare. După asta urmă liniştea, liniştea morţii.

McQuade acţionă precaut. Era pregătit pentru a trage la nevoie un al doilea glonte, o altă porţie de plumbi. Dinspre partea lui Abel Nelson, nu mai era nici o primejdie acum. Împuşcătura îi pusese capăt vieţii. La pământ zăceau cei doi săculeţi cu bancnote. Nu-i aduseseră nici un noroc. Plătise pentru fărădelegile lui. Soarta îi plătise o socoteală sângeroasă.

Capitolul X

ME QUADE LEGĂ CEI TREI CAI UNUL DUPĂ ALTUL, adică la remorca celui pe care-l călărea el însuşi. De-a curmezişul pe spatele unuia dintre animale îl legă înfăşurat într-o pătură pe banditul mort. În spatele şeii sale legase coburii şeii în care se găseau banii prădaţi ţelul său era Globe.

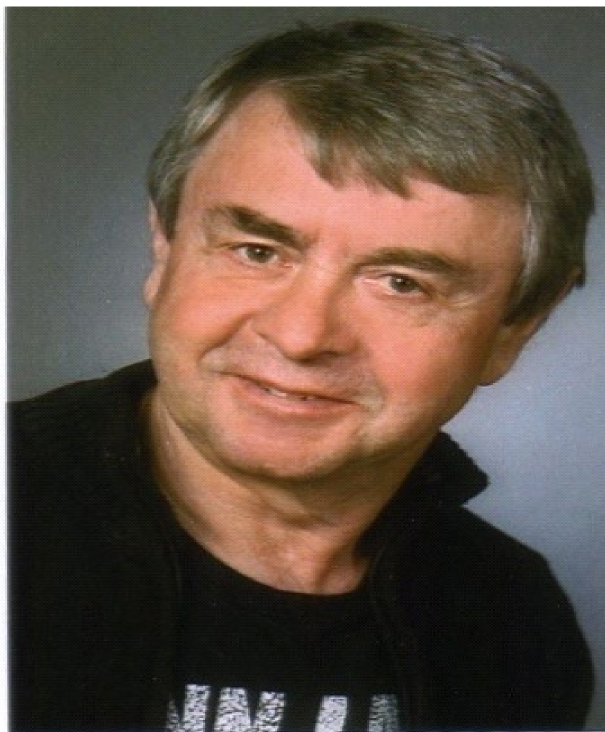
După asta avea de gând să călărească înapoi înspre Long Valley pentru a aduce îndărăt proprietatea care aparţinea lui Southern Star Ranch.

Şi apoi... Totul era scris în stele. Dar drumul lui McQuade era deja marcat. Va merge probabil din nou pe urmele vreunui nemernic. Şi îl va urma aşa cum un vânător îşi caută vânatul. Asta îi era doar chemarea...

SFÂRŞIT

DESPRE AUTOR

PETE HACKETT, este numai unul dintre numeroasele pseudonime ale scriitorului german **PETER HABERL**, născut la 2 septembrie 1949 în Weiden. Alte pseudonime ale aceluiaşi autor: John Montana, Everett Jones, Peter Harris, Ken Harris, William Scott, Luis Lavayette, William T. Connor, John Custer, Jerry Cotton, Jack Slade şi Steve Salomo.

A început să scrie westernuri în 1974, publicându-şi prima povestire la editura Marken. De atunci peste 300 de romane western, dintre care 114, pentru seria *Texas Marshall*. A mai scris peste 200 de romane poliţiste, printre care 101, *Jerry Cotton*, şi 42, *Jerry Cotton de buzunar*, din cele peste 3500 de Heften şi Taschenbücher, scrise sub acest generic.

Sub pseudonimul Pete Hackett a scris seria western: *Der Kopfgeldjäger,* adică *Vânătorul de recompense*, precum şi seria *FBI – SPECIAL AGENT, OWEN BURKE.*

Romanul de faţă, face parte dintr-o altă serie de mare succes, DER KOPFGELDJÄGER, VÂNĂTORUL DE RECOMPENSE care numără peste o sută de volume, şi pe care autorul le scrie chiar în momentul de faţă. Voi traduce câte romane voi putea obţine în format electronic, deoarece această serie se pare că este elaborată exclusiv în acest format. Pe această cale aduc mulţumiri domnului Petrică Creanu din Timişoara, care mă aprovizionează constant cu operele autorului Peter Hackett, cel mai bun autor de westernuri după moartea lui G.F UNGER, din 3 august 2005, la vârsta de 84 de ani.

Mai jos prezentăm câteva din copertele romanelor semnate de acest prolific şi talentat autor.

PETE HACKETT
RAUE SATTELGEFÄHRTEN
9 WESTERN ROMANE
CASSIOPEIAPRESS & Edition Bärenklau
PETE HACKETT
RAUE WEGE
9 WESTERN ROMANE
CASSIOPEIAPRESS & EDITION BÄRENKLAU
CASSIOPEIAPRESS
PETE HACKETT
RAUER TRAIL
9 WESTERN ROMANE
EDITION BÄRENKLAU
Alfred Bekker, Pete Hackett, Thomas West
Schnelle Colts #5
Vier Western
PETE HACKETT
IN DER HÖHLE DES LÖWEN
MILITARY ACTION THRILLER
CASSIOPEIAPRESS
TOP-WESTERN EXPRESS
L.S. RANGER
Sei hart, Jim!
TOP-WESTERN EXPRESS
HEISSER SAND
LARRY LASH
TOP-WESTERN EXPRESS
G.F. UNGER
BIG TRAIL-BIG MAN
Pete Hackett
Trag den Stern für Wichita
Pete Hackett
Gunsmoke Kirby
Pete Hackett
Stirb
Western
PETE HACKETT
CASSIOPEIAPRESS
FRIEDHOF DER
WESTERN BESTSELLER-AUTOR
PETE HACKETT
GESAMTAUFLAGE ÜBER ZWEI MILLIONEN
DIE FALLE AM ARAVAIPA CREEK
CASSIOPEIAPRESS
U.S.MARSHAL BILL LOGAN
NEUE ABENTEUER
SAMMELBAND
1
CASSIOPEIAPRESS
PETE HACKETT
Zehn Western
WESTERN BESTSELLER-AUTOR
PETE HACKETT
GESAMTAUFLAGE ÜBER ZWEI MILLIONEN
WIE EIN RUDEL BLUTHUNDE
CASSIOPEIAPRESS

CUPRINS

Capitolul I..6
Capitolul II..10
Capitolul III...14
Capitolul IV..19
Capitolul V...23
Capitolul VI..26
Capitolul VII...30
Capitolul VIII..33
Capitolul IX..35
Capitolul X...38
DESPRE AUTOR..39
CUPRINS...41

DIN SERIILE

DIME NOVELL

Au mai apărut

